

PETRKLÍČ

ČASOPIS ŽÁKŮ ZŠ A MŠ PETROVICE U KARVINÉ

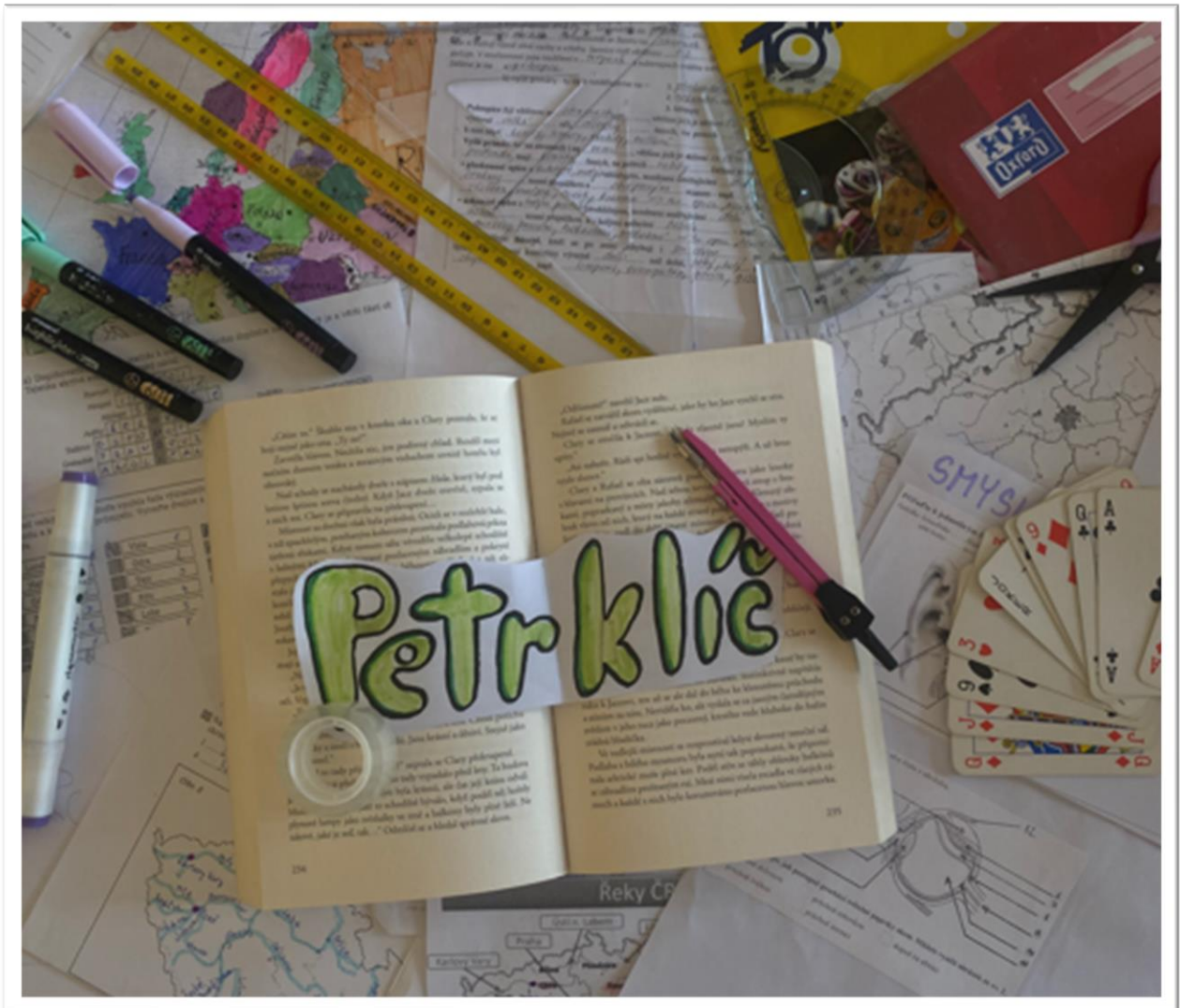
2. číslo 2023/2024

ÚVODNÍK

Milí čtenáři,

představujeme Vám druhé číslo našeho školního časopisu Petrklíč.

Se spolužáky jsme se pustili do tvoření dalšího čísla a rádi bychom Vám ukázali, jak se nám práce povedla. Tohle číslo je zaměřeno hlavně na komiksy, přírodu a školní akce. Komiksy žáci tvořili v dílnách čtení a v kroužku „Tvůrčího psaní“. Přáli bychom si, abyste zůstali našimi čtenáři a spolutvůrci.

BESEDY A DÍLNY ČTENÍ

Beseda v karvinské knihovně

Dne 23. dubna jsme se zúčastnili besedy v knihovně na téma „Obrázkové čtení“. Paní knihovnice nás seznámila s komiksovými knížkami a zároveň jsme zhlédli prezentaci na toto téma. Líbilo se nám, že jsme si mohli knížky prohlédnout. Paní knihovnice nás zve do knihovny jako čtenáře. Tato beseda se nám velmi líbila.

B. Mučková, K. Grobelná, N. Slížová (6. A)

Dílny čtení (Čteme rádi)

Dne 6. března proběhly dílny čtení na téma komiksy. Paní učitelka nám ukázala pár knih na různá témata, abychom se měli čím inspirovat. Poté jsme si vysvětlili tvoření komiksů na knize Rychlé šípy. Rozdělili jsme se na dvě skupiny a zpracovávali jsme komiksy, které jsme si vymysleli. Na závěr jsme vypracovávali pracovní listy a zájemci si mohli knihy půjčit.

Další setkání v dílnách bylo 13. a 20. března, kdy jsme si četli knížky s dívčí tematikou. Po úvodu jsme část hodiny tiše četli. Součástí dílen pak byla diskuze o našich pocitech. Ve třídě se ozývaly různé názory. Na závěr jsme naše poznatky shrnuli. Jsme rádi za takovou možnost scházet se s lidmi a mluvit o tom, co máme na srdci. Z tohoto setkání jsme si odnesli rady do života. Všem se to moc líbilo.

K. Pawiňská, D. Zhuravlova, B. Michníková (8. A), N. Michlová (8. B)

TVOŘILI JSME KOMIKSY. PODÍVEJTE SE, JAK SE NÁM TO PAVEDLO.

V. Marcolová, 6. B

BAVILO TO I MALÉ SPOLUŽÁKY

L. Michalková, 2. A

MALÁ VESMÍRNÁ ODYSEA

A. Ščurková, 2. A

Pro chytré hlavičky: Zkus najít ve slovníku slovo
ODYSEA.

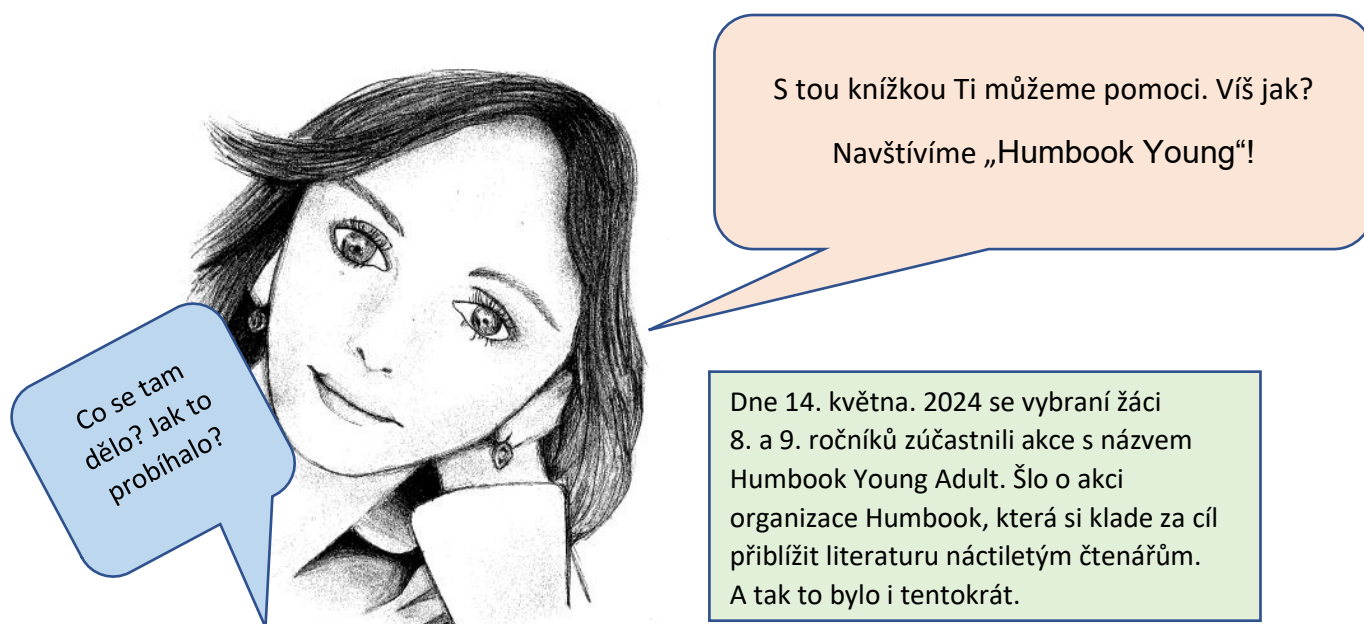
Namalovali jsme ilustrace známých autorů. Přes noc si začaly mezi sebou povídat...

Malby: B. Pavlovská, K. Pawiňská, J. Břenek, L. Marcol, K. Břenková (žáci 8. A)
Dialog: K. Pawiňská (8. A)

Kresba: K. Břenková (8. A), dialogy: G. Golasowská (8. A)

Sešli jsme se všichni v areálu Loděnice Karviná, kde na nás již čekaly organizátorky akce. Během dopoledne nás seznámily se žánrem Young Adult samotným a představily nám jednotlivé podžánry tohoto druhu literatury - jako např. fantasy, příběhy o dracích, příběhy o lásce, postapokalyptické romány a mnoho dalších. Žáci byli zapojeni interaktivně a prostřednictvím svých mobilních telefonů mohli o jednotlivých žánrech hlasovat, a tak sestavit jejich pomyslné stupně vítězů. Velmi zajímavou podívanou byl tzv. "battle" - tedy jakási fiktivní bitva mezi známými literárními postavami. O to, kdo je větší padouch se mezi sebou utkali například Lord Voldemort a Dolores Umbridgeová z Harryho Pottera. Čtenářské dopoledne mohli žáci zakončit nákupem knih, jejichž nabídka byla skutečně velmi široká.

Mgr. Dagmar Kutláková

Můj pes

Dostala jsem svého nejlepšího kamaráda Rafaela na narozeniny. Tato rasa ze začátku nebyla uměle člověkem vyšlechtěna.

Alabaj (středoasijský ovčák) obvykle chránil ovce na pastvinách. Je moc věrný a milý, ale agresivní na cizí lidi. K tomu, aby si na někoho zvykl, potřebuje mnoho času. Přišel mi hodně neobvyklý a zajímavý. Byl statečný a sebejistý, když jsem ho poprvé viděla. Velmi rychle vyrostl a již za 6 měsíců se stal obrovským psem.

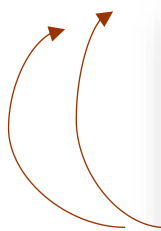
Na začátku bylo docela těžké vydržet s ním i krátkou procházku. Skákal a šlo ho jen těžce ovládat. Časem jsme s rodiči dosáhli lepší poslušnosti. Začala jsem ho učit i cviky, které za „mňamku“ rád udělal. Byla jsem hodně ráda za to, že se v mém životě objevil někdo, jako je on. Procházky mi už nepřípadají osamělé. Jeho společnost je něco jako terapie. Myslím, že mazlíčci jsou na světě proto, aby nám ukázali, že není až tak důležité mluvit, ale spíš dělat a prostě být na blízkou. Je to ještě pořád „malé dítě“, které má strašně hodně energie.

Chodíme s ním ven 1 až 2x denně vždy 30 až 60 minut. S radostí běhá i na naší zahradě a také si ochotně hraje s naší kočkou. Jsou určitě dobří přátelé...dokud ji nevezme jídlo.

Jinak je to prostě to, co asi naší rodině chybělo. Je jako sluníčko v mém životě.

Tím, že jenom existuje, je můj život lepší.

D. Zhuravlova, 8. A

Strom na louce

Je jarní slunečný den a je velmi teplo, proto se mi nechce nic dělat. Tak jen tak stojím a sloužím lidem a zvířatům jako velké stínidlo. Není to příjemné, když na mě téměř celý den „paří“ slunce, ale jsem strom, takže to nějak vydržím. Prostě se přizpůsobím.

Nedaleko stojí malá chatka, v níž bydlí rodina s dětmi a svým psem. Ratolesti a jejich mazlíček jsou rádi, že tam stojím, protože jsem pro ně místem, kde spolu skotačí. „Pozor, někdo na mě šplhá.“ Pejsek vesele štěká a schovává se před horkými paprsky slunce. Je tady hlučno a velmi veselo. Vzhledem k tomu, že začalo jaro, tak mi dělají společnost ptáci, kteří si neustále něco štěbetají a řeší ty své ptačí problémy. Pracovité včelky mi jemně načechravají květy a po opylení se stane zázrak, květy se promění v chutná šťavnatá jablka. Babička s dětmi pak vztahují ruce k mým větvím a červená jablíčka (mou ozdobu) trhají a přemisťují do zvláštních nádob. Říkají tomu košíky. Pak uběhne několik chvil a z chatky se line příjemná vůně. Nevím, co to je, ale slyšel jsem ty „malé indiány“, jak říkali, že je to pořádná „mňamka“.

A. Stošková, 7. B

JAK VIDÍME PŘÍRODU MY:

Líčení:

Nade mnou se rýsuje safírová obloha, která se roztahuje v nečekaně dlouhou dálku. Hory nám poskytují nádherný široký výhled, krásné barvy se rozplývají až k obloze. Kopce, které obklopují kruhovou mýtinu s občasným stromem, jsou jemně zasněžené. Jaro hlásí příchod! V trávě tancují pampelišky, které se sešly na tomto místě, aby jaro v krajině přivítaly. Zelené stromy se chvějí společně s jemným vánkem, který prochází tímto místem. Když si lehám do nekonečného pole pampelišek, mám výhled na báječně překrásnou oblohu. Najednou si připadám jako u moře. Je tady moc krásně.

F. Kafka, 9. B

Líčení krajiny:

Procházím se hezky rozkvetlou loukou. Louka je poseta žlutými pampeliškami, které vypadají jako usmívající se sluníčka. Kolem louky jsou velké stromy. Houpou se ve větru a zpívají v nich ptáčky. Nade mnou se pohybují mraky. Vypadají, jako by tančily. Předemnou se objevují hory velké jako paneláky. Jsou tak velké, že jejich vrcholy mizí v oblacích. Teče tu potůček s chodícími rybami. Hmyz mi poletuje kolem obličeje a povídá si mezi sebou. Větrík mi píská mezi vlasy a ohýbá stromy. Vlasy mám rozpuštěné a vlají mi kolem hlavy. Slunce se třpytí jako perly v moři. Jsem v údolí úplně sama a všechno kolem mě si povídá. Veverky skáčou mezi stromy a sbírají oříšky velké jako moje pěst. Ptáčky zpěváčky si zpívají nádherné písně a komunikují spolu. Lehnu si do trávy a poslouchám zvuky přírody, připadám si, jako bych byla jediná na světě, a tak si užívám si volnost. Vidím letadlo, které letí ve velké výšce jako pták a uhání někam daleko. Vidím srnku a kolouška, jak skáčou mezi stromy k potůčku s čerstvou, čistou a studenou vodou. Je léto a užívám si prázdniny. Všude kolem mě jsou kytky a jsem obklopena stromy. Připadám si jako princezna.

A. Stošková, 7. B

VYPRÁVÍME SVÉ ZÁŽITKY:

Dnes jsem šel s mým kamarádem Karlem do lesa. Chtěli jsme vylézt na starou myslivnu a rozhlédnout se po lesní krajině.

Nějakou dobu jsme svižně kráčeli. Celou dobu nás provázely takové zvláštní, skoro až paranormální zvuky, ale nic moc jsme si z toho nedělali. Za nějakých 5 minut cesty jsme dorazili k myslivně. Vylezli jsme nahoru a kochali se výhledem.

Během pozorování lesa mě Karel šťouchl, ať se dívám jeho směrem. Poslechl jsem ho a svůj pohled jsem obrátil na druhou stranu. Najednou jsem tam viděl podivnou siluetu, která připomínala urostlého kulturistu. Něco bylo však jiné, ale nemohl jsem to dál řešit, protože ta silueta se rozběhla přímo naším směrem. Běželi jsme doslova jako o život. Opustili jsme les a utíkali rychle domů, abychom o tom informovali rodiče.

Na začátku byla cesta do lesa hezká. Jedno je však jisté, na tento zážitek nikdy nezapomenu.

Jáchym Dudáš, 6. B

V lese

Včera ráno jsem se se svým koněm vydala na vyjížďku. Chtěli jsme si „zacválat“ na louce, ke které vede cesta přes hluboký les.

V předpovědi počasí hlásili, že bude svítit sluníčko, ale jakmile jsme se ocitli v lese, začalo pršet. Déšť a vítr nabíraly na síle. Vtom před námi spadl strom. Kůň se vylekal a já jsem ho jen stěží udržela, aby mě neshodil. Cesta byla namáhavá a na obloze se objevovaly blesky. Když bouře konečně ustala, rychle jsme pospíchali do stáje. Byli jsme celí promočení a zmrzlí. Odvedla jsem tedy koně do boxu a vydala se domů.

Jsem ráda, že se nikomu z nás nic nestalo.

Eliška Cieslarová, 6. B

BÍLÝ HORIZONT
ZÁHADA NEIDENTIFIKOVATELNÉHO OBJEKTU
JAN ŠKODA

Sedm kamarádů - Petr, Filip, Kája, Nela, Patrik, John a Elizabeth jsou kamarádi už od 1. třídy. Když se něco dělo, vždy u toho museli být. Nyní už jsou v 7. třídě. Petr je dobrý turista a cestovatel, cestuje se svým tátou, mámou a bráchou po celé Evropě, a proto jsou umí mluvit mnoha evropskými jazyky. Filip je odborník přes matiku, nikdy nedostal jinou známku než jedničku, jen je někdy trochu nemotorný. Kája je odbornice přes přírodopis a fyziku, taky jí jde chemie. Nemá ráda hádky a někdy bývá přehnaně agresivní. Nela je přebornice v češtině, angličtině, ruštině a její oblíbené italštině. Patrik je fanda do počítačů a moderních technologií, sestavil dokonce se svým tátou vlastní dron. John je mistr v páce, je hodně silný a svalnatý, nechal se inspirovat Bruceem Lee a Arnoldem Schwarzeneggerem. Je fanouškem mnoha sportů, sám hraje fotbal, florbal, a dokonce se zapsal i na bojová umění, ve kterých je hodně dobrý. Elizabeth čte ráda detektivky a knihy o detektivech, ráda také sleduje detektivní filmy, hlavně ty se Sherlockem Holmesem, zná už celou morseovku a je schopna vyřešit i některé záhady.

Středa 1:31

Filip se probudil a najednou spatřil ze svého okna něco, co ho vyděsilo. Obloha zbělela asi na 3 vteřiny a pak viděl, jak zpoza mraku padá nějaký bílý objekt. Nestihl ho vyfotit, ale když pak ráno šel do školy, celé partě pověděl, co se mu v noci stalo. John tomu začínal věřit, věřil, že existuje nějaká jiná civilizace, ale nikdy to neřekl nahlas, bál se, že by se mu vysmáli, že věří na takové věci. „Můžeš mi popsat tu věc, co jsi viděl?“ zeptala se ho najednou Elizabeth. Filip jí to řekl, ale Elizabeth řekla, že to vůbec nemuselo být z jiné planety, ale mohl to být jen nějaký meteorologický balon. Filip nechápal, že mu Elizabeth nevěří, a tak na ni vyjel: „Hele, nejsem blázen, vypadalo to jako něco mimozemského, tak proč mi...“ Větu nedokončil, protože ho přerušil Patrik: „Víš, kam dopadl ten neznámý objekt?“ zeptal se ho. „No, někde na konci u té farmy.“ „Tak se tam půjdeme podívat, vezmu s sebou dron a vyrazíme. Ve 3 hodiny se sejdem u mého domu.“ Všichni přikývli. Teda kromě Petra, který jeho tvrzení nevěřil. Nakonec ale také souhlasil.

Ve 3 hodiny odpoledne se všichni setkali na smluveném místě. Teda kromě Johnyho, který se rozhodl prozkoumat to celé sám, o tom ale parta nevěděla. „Kde je John?“ zeptal se neklidným hlasem Patrik. „Nemám zdání“, řekl Petr a podíval se na Káju, ta totiž s ním měla vždy spojení a vždy odepisoval na zprávy. „Já taky nevím“, řekla Kája, „vždycky mi odepisoval, ale dneska ne, nevím, co se stalo.“ „Možná tam šel sám“, prohlásil Filip a Patrika napadla tahle myšlenka také. „Nemůžeme ztrácet čas“, řekl Patrik a hned se vydali na cestu.

Jakmile dorazili na místo, hledali Johnyho. Patrik dostal nápad, sebral dron a monitoroval okolí, po Johnym však ani stopa. Farma byla velká a opuštěná, takže se hledalo dost špatně. Nakonec však dron objevil něco, co všechny docela dostalo a nespustili z toho oči.

Byly to kruhy v obilí a různé symboly v obilí vyryté. „Není to snad dostačující důkaz, že tu něco není v pořádku?“ zeptal se Fil. „Určitě to má vysvětlení“, prohlásila Elizabeth. „A má snad vysvětlení to, že se ztratil John?“ zeptala se vztekle Kája, „vůbec neodpovídá a už jsem mu volala nejmiň pětkrát, něco se mu stalo, tím jsem si jistá.“ Patrik souhlasil, ale začínal věřit víc a víc tomu, že něco na Filově vyprávění bylo pravdivé. Hledali a hledali, ale Johna nenašli. Našli jen kus provazu u stodoly. „Měli bychom hledat to, pro co jsme sem přišli“, prohlásil Patrik a Filip byl jak jinak - pro. „Johny už šel možná domů“, řekl. „Mně se to nějak nezdá“, prohlásila Elizabeth, „měli bychom se rozdělit - tři půjdou hledat Johnyho a tři půjdou hledat ten objekt.“ „Jsou tu stopy havárie!“ vykřikl Filip. „Tak fajn, my kluci půjdeme hledat objekt, vy Johnyho.“ Všichni souhlasili a rozdělili se.

Nela vystoupila na vyhlídku, ale shora nic neviděla, protože se náhle objevila mlha a hodně silný vítr a bouře. Nela rychle lezla ze žebříku dolů, ale najednou 3 metry nad zemí žebřík zmizel a nahoře taky, takže Nela nemohla dolů ani nahoru. Křičela o pomoc, jenže žádná nepřišla. Najednou se pod ní objevil John. Byl celý odřený a obličej měl od krve. „Skoč, já tě chytím!“ křičel John a Nela skočila

přímo do jeho náruče. John ji postavil na zem a zavedl ji do lesa do nějakého srubu a pak rychle zmizel. Jakmile bouřka ustala, spěchala Nela rychle k farmě. Všichni kromě Johnyho už tam byli. „Co se stalo?“ zeptal se Patrik. „Viděla jsem Johna, zachránil mě a odvedl do srubu v lese.“ „A kde je teď?“ „Nevím, ale byl celý odřený a zakrvácený.“ „Tak fajn, jdeme ho hledat.“ řekl Patrik. „Půjdeme každý sám,“ řekla Elizabeth, „pokryjeme větší území.“ Filip hledal na farmě a najednou na něj vyběhl John. Svalil ho na zem a bušil do něj pěstí. „Au, proč to děláš?“ John ho přestal mlátit, ale pořád ho držel a pak řekl: „Nehodlali jste mě hledat, starali jste se jenom o ten objekt a když jste mě začali hledat, tak jste se potom zaměřili zase na ten objekt.“ „Ale vždyť teď jsme se vydali tě hledat, tak o co ti jde?“ „Ale předtím ne!“ křikl John. „Pusť mě!“ zakřičel Filip, ale Johny ho nepustil a už ho ani neposlouchal, přitáhl ho na farmu, tam ho svázal a odešel. Fil se snažil z pout dostat, ale nešlo to a telefon měl v brašně na klíce dveří. Zahýbal pouty, ale nic, nedokázal se z nich dostat. Uběhla hodina, dvě a nakonec Filip usnul a probudil se až příští den. Ale pouta už neměl, byla rozkousaná od krys. Filip vzal mobil a na něm měl dvě smsky. Byly od Patrika, že šli domů a že se tam vydají zase zítra. Byl čtvrtek a Fil si dokázal sám napsat omluvku, že je nemocný a to samé udělala i parta. Jelikož byl Filip na farmě sám, rozhodl se, že se podívá po Johnym, ale nikde na farmě nebyl. Nakonec přišla parta a Filip jim pověděl, co se stalo. „John se musel zbláznit!“ vykřikl a omylem se bouchl do dveří stodoly. „Hele, uklidni se, jo?“ řekla Elizabeth. „Uklidni se?!“ křikl Filip, „byl jsem tu spoutaný celou noc! Možná něco tají a nechce, abychom viděli, co to je.“ „Leda že by našel ten stroj,“ řekl Patrik. „Nevím, rozhodně se choval divně a nepřátelsky.“ řekl Filip. „Možná by dokázal napadnout i druhé, budeme se držet pospolu.“ „Dobrý nápad,“ řekla Elizabeth. Po dlouhé době se ozval Petr: „Kájo, máš přece na Johnyho mobilu sledovací zařízení, vlastně ho máme všichni, ne?“ „Ano,“ odpověděla, „tak se podívej, kde je jeho mobil.“ nařídil Petr. „To je zvláštní, vůbec nejde vidět jeho poloha, že by ho vypl?“ „U něj je možné všechno.“ křikl našťvaně Petr. „Hele, uklidni se, jo?“ křikl na něj Patrik. „Co, ty na mě budeš takhle řvát?“ „Jo, ty odborníku přes počítače!“ Petr se vrhnul na Patrika, ten ale na poslední chvíli uhnul, potom se Petrův pohled zaměřil na Filipa a vztekle se po něm vrhl, málem ho uhodil, kdyby se na poslední chvíli neobjevil John a celým tělem do něj z boku narazil. Petr se postavil na nohy a hlasitě vykřikl: „Ty zrádče! Nejdříve nás tu budeš napadat a teď jsi znovu kamarád?“ Potom se vrhl na Johna, ten se však obrátil, chytnul mu ruku a strčil ho zrovna tam, kde se nacházel Filip. Petr našťvaně křičel na Filipa: „Za všechno můžeš ty! Ty a ty tvoje pitomé sny!“ „To nebyl sen,“ řekl Filip, „opravdu jsem to viděl.“ „Tak mi ukaž, kde je tady na farmě, nebo kde sakra je!“ Vtom ho přerušil John: „Pusť ho, celou dobu tvrdil pravdu, já vím, kde je.“ To Petra vytočilo: „Kdy jsi nám to chtěl jako říct a proč ses choval jako nepřítel?“ „Protože jste mě nehledali a zajímali jste se jen, jestli je tu ten objekt, to mě našťvalo a když jsem ho pak našel, tak jsem vám to snažil říct, ale rozhodně se omlouvám, že jsem se takhle choval.“ „Omluva mi stačí,“ řekl Patrik. „Mně ne,“ křikl Petr a už se chtěl vydat pryč z farmy, když se najednou zastavil. „Dobře, odpouštím ti, ale zaveď nás k tomu objektu.“ John se usmál a řekl: „Tak pojdte.“

ŠKOLNÍ VÝLET DO BRNA

Dne 11. a 12. června se 8. ročníky vydaly na dvoudenní výlet do Brna. Brzo ráno třídy vyjely autobusem od školy. Jeli jsme přibližně 2 hodiny. První zastávkou byla propast Macocha. Vláček nás zavezl k malým lanovkám, které nás vyvezly přímo k propasti. Ve volném čase jsme se mohli podívat na Macochu a sejít na dolní můstek. V restauraci jsme měli zajištěný oběd a další aktivitou byla prohlídka Punkevních jeskyní. Paní průvodkyně nám podrobně popsala krápníky a přírodní útvary. Na závěr jsme měli možnost na lodičkách projet jeskyní po řece Punkvě. Odpoledne nás čekala prohlídka ZOO, která byla moc hezká. Poté jsme přijeli na hotel, kde jsme si dali večeři a měli jsme čas si prohlédnout okolí hotelu. Druhý den po snídani jsme se vydali na hrad Špilberk. Prohlídka byla zajímavá a velmi naučná. Celkově se mi výlet líbil a obohatil mě o zážitky a nové informace.

U MACOCHY

V PUNKEVNÍCH JESKYNÍCH

NA ŠPILBERKU

DRUŽEBNÍ POBYT S PŘÁTELI ZE STAREGO MIASTA V TÝDNU 13.-17.5.24

Česká škola v Petrovicích u Karviné a polská škola ze Starego Miasta se 13. 5. až 17. 5. zúčastnily družebního pobytu.

1.Den:

První den se v Kulturním centru v Petrovicích u Karviné odehrávaly seznamovací hry a bylo také představení naší obce. Po ukončení programu jsme spolu šli do dřevěného kostela v Dolních Marklovicích. Večer v hotelu Dakol všichni společně povečeřeli a zahráli si zábavné hry.

2.den

Další den ráno byla návštěva kostela a zámku v Karviné. Po obědě jsme také navštívili „Šikmý kostel“ v Karviné-Dolech. Večer probíhala výroba triček.

3.den

Ve středu v Ostravě jsme navštívili Laser Game, ZOO s prohlídkou zvířat a potom jsme jeli do Dolní Lomné, kde jsme vyráběli po večeri náramky.

4.den

Předposlední den jsme zahájili výšlapem a k večeru byla diskotéka, bowling a venkovní hry.

5.den

Poslední den přšelo, ale i tak jsme si to užili na Bobové dráze v Mostech u Jablunkova. Dokonce i paní učitelky z Polska si to vyzkoušely.

ZHODNOCENÍ:

Pro všechny to byl skvělý nezapomenutelný zážitek. Budeme se všichni zase těšit na příští rok s kamarády z Polska.

V
B
E
S
K
Y
D
E
C
H

V
H
O
T
E
L
U
D
A
K
O
L

U
Č
E
S
K
É
P
I
S
Y

Obsah:

ÚVODNÍK.....	1
BESEDY A DÍLNY ČTENÍ.....	2
KOMIKSY.....	3
HUMBOOK YOUNG ADULT AKCE.....	7
PŘÍBĚHY ZE ŽIVOTA.....	8
JAK VIDÍME PŘÍRODU MY.....	9
VYPRÁVÍME SVÉ ZÁŽITKY.....	10
BÍLÝ HORIZONT, ZÁHADA NEIDENTIFIKOVANÉHO OBJEKTU.....	11
VÝLET DO BRNA.....	13
DRUŽEBNÍ POBYT.....	14

REDAKČNÍ RADA: Barbora Michníková (8. A), Kristýna Pawiňská (8. A)

JAZYKOVÁ KOREKCE: Mgr. Eva Meisnerová